

Jeg skal kun i Almindelighed i Anledning af den sidste ærede Taler's Betragtninger udtale den Formening, at man bør lade de Bestemmelser, som findes i Loven af 9de April 1891, og som ikke stride mod de færøiske Forhold, blive staaende, selv om der muligvis paa et eller andet Punkt egentlig ikke maatte være Trang til dem. Motiverne ophjse saaledes, at man ikke har udtaget forskellige Bestemmelser, som findes i vor Fattiglov, af dette Lovudkast, der forudsætte, at der haves Fattiggaaarde og andre Forsørgelsesanstalter paa Færøerne, uagtet der ikke paahydes Indretning af Forsørgelsesanstalter, og uagtet det kan forudsættes, at Forsørgelsesanstalter i lange Tider ikke ville komme til Eksistens; men derfor kunne Bestemmelserne godt blive staaende, da de stemme med den almindelige Lovgivning. Naar Forudsætningerne komme tilstede, haves der altsaa Bestemmelse derfor.

Naar det ærede Medlem gjorde en Bemærkning om en saadan lille Bestemmelse som den, der findes i Slutningen af første Membrum af § 44 om Ud nævnelser af Mænd og Kvinder, der skulle assistere Fattigbestyrrelsen, ser jeg ikke, at der er nogen Grund til ikke at lade denne Bestemmelse blive i denne Lov, fordi der mulig ikke vil være saa stor praktisk Anvendelighed derfor. Det ærede Medlem kan dog ikke vide noget afgørende om, hvorvidt der ikke kan være Anvendelse for den paa enkelte Steder, f. Eks. i Torshavn. Det var af den Grund, at jeg vilde ønske, at man, naar man videre beskæftiger sig med dette Lovforslag, ikke fordi man ikke paa et eller andet Punkt er ganske tilfreds med de Bestemmelser, som findes i Loven af 9de April 1891, vil foreslaa, at de udgaa i denne Lov. Jeg mener, at hvad der kan blive staaende, bør blive staaende, idet vi kun sysselsætte os med de Forandringer, som ere en Følge af de særlige færøiske Forhold.

Jeg skal kun endnu udtale en Betragtning i Anledning af, hvad den sidste ærede Taler fremførte. Han udtalte Frygt for, at vi paa Grund af denne Fattiglov, kunde faa et hyderligere Understud paa Færøerne, som Staten maatte bære. Jeg skal for det første hertil bemærke, at hvis Færøerne for Tiden give Understud, saa var der tidligere et godt Overskud, og at de navnlig i Monopolhandelstiden gavede Kæffelig og rigeligt Overskud for de danske Finanser. Indtil for nogle Aar siden have de ogsaa givet noget Overskud, og at de nu give Understud, skyldes Skolevæsenet, et Understud, som ikke har stor Betydning. Hvorledes Fattigvæsenet skulde medføre et forøget

Understud for Færøerne, ser jeg ikke. Sa, hvis det var saa, at det blev paalagt dem at bygge en ny Fattiganstalt; men det er jo et Punkt, hvori dette Forslag adskiller sig fra Loven herne. Den Forpligtelse, som denne paalægger, er ikke andet end den, som Færøerne have, nemlig at sørge for de fattige, og at den skulde medføre Fare for nyt Understud, tror jeg ikke.

Justitsministeren (Nellemann):

Jeg vil blot bemærke, at det ganske vist er det Synspunkt, der fra Regeringens Side er fulgt, at man saa vidt som muligt har overført den danske Lov til Færøerne, hvor der ikke fra Lagtingets Side blev gjort opmærksom paa særlige Omstændigheder, som maatte medføre, at den maatte undergaa Modifikation. Jeg vil tilføje, at jeg har endogsaa fundet det rigtigt at gøre det paa den Maade, at jeg har beholdt den danske Lovs Ord og Udtryk, hvor jeg ikke mente, at der burde gøres en virkelig Forandring. Jeg mener, at det al Tid er den fornuftigste Fremgangsmaade at følge, naar man vil indføre en dansk Lov i andre Dele af Riget, som ikke ere stillede ens med Hovedlandet. Jeg har altsaa ment, at man endogsaa Ord til andet burde følge den danske Fattiglov paa de Punkter, hvor man ikke vilde gøre nogen Forandring, fordi der ingen Grund var til ved Forsøg paa at omskrive og slikt at lade Fortolkningspørgsmaal særlig for Færøerne, som vi ikke kunde til her med Hensyn til vor Fattiglovgivning.

Jeg kan iøvrigt slutte mig til, hvad der blev bemærket af den sidste ærede Taler, at Enkeltheberne vil det næppe kunne nytte at komme ind paa her; thi det kræver dels et Kendskab til den specielle færøiske Lovgivning, som jeg næppe tør forudsætte hos Flertallet af Tingets Medlemmer, og dels et Kendskab til de lokale Forhold deroppe, som kun saa ere i Besiddelse af, Forhold, som jeg for mit Vedkommende heller ikke kender undtagen gennem Lagtinget og de lokale Autoriteters Erklæringer over Sagerne.

Jeg skal kun bemærke, at naar der i sidste Punktum i § 43 staar, at de fattiges Forsørgelse undtagelsesvis, naar Overøvrigheden giver sit Samtykke, kan ske ved, at de fattige gaa paa Omgang, saa er det, fordi man vel dog — det er idet mindste min Mening — maa betragte Fattigforsørgelse paa Omgang som en Uting, som noget, man helst skulde bort fra. Her til Lands betragtedes det som en Slags Skandale, at det ved vor tidligere Fattiglov fandt Sted. Det er mu-